

zását erkölcsi szalvusz konduktusszal ruháznak föl. Tessék kikapcsolni azokat az igényeket egy esztendőre, vagy két esztendőre, amely idő alatt helyreáll a viszonyok normális rendje és hitelműveletekkel fedezni lehet a város lukszuskiadásait.

Szerencsétlen a pénzügyi tanácsnok tervezete akkor is, ha ennek tisztán tárgyi elemeit tekintjük. Meg akarja adóztatni a köznép olcsó szórakozását, a mozgófényképelőadást, de kihagyja a színházat, a mely az anyagilag tehetősebb középosztály zsebéért érinti. Az adózásnak ez a neme természetesen egy pillanatig sem érintené a moztulajdonosokat, de áthárulna azonnal a fizető népre, melynek belépődíjai az adózás első napján fölemeltetnének. S ha már az előadási jogosítványok osztogatásából akar pénzt szerezni a város, akkor adja pénzért a jogosítványokat azoknak, a kik ilyenekért folyamodnak, de ne akasszon meg fejlődésében egy életképes ipart és egy közszükségletet képező kulturtényezőt.

Nem kevésbé indokolatlan lenne a városi hivatalos szolgáltatások árának megfizettetése is. Mindenekelőtt az illetékszedési jog ilyen formában állami privilégium, mely eddigi tételeivel is elég terhesen sújtja a jogkereső polgárságot. Egy erkölcsi bizonyítvány kiállítása ma is egy koronás jegyzőkönyvi bélyegbe és két koronás okmánybélyegbe kerül; ha most hozzávesszük még a tervezett két koronás városi illetéket, úgy öt korona lenne az az összeg, amit egy mindennapos szükséglet kielégítéséért épen az állástkereső, pereskedő, ügyes-bajos szegényembernek fizetnie kellene. A város hivatalai közpénzek-

ből tartatnak fenn és pedig sokkal nagyobb mértékben, mint az állami hivatalok; teljesen méltánytalan tehát, hogy a város tisztviselőinek munkáiért olyan közszolgáltatást számítson föl a város, aminek állami formáját is csak a törvényhozás szankciója igazolja.

Az az indokolás, mellyel Balogh Károly pénzügyi tanácsnok kíséri ezt a két félrebicsaklott javaslatot, naivságával szinte megható. Reméljük, hogy a város törvényhatósági bizottsága nem fogja ezt a naivságot tulságosan komoly hangra fölváltani és olyan sorsra juttatja az indítványokat, amilyent azok méltán megérdemelnék: elteszi emlékül azok mellé a torzszülöttek mellé, amilyenekből már szép kis gyűjteménye van az utóbbi évek közigazgatási tévedéseit őrző levéltárában.

A béke delegáció munkája. Konstantinápolyból jelentik: A béke delegáció tegnapi első ülése déli egy órától délután két és egy negyed óráig tartott. Ez alkalommal a formalitásokat intézték el. A következő ülés csütörtökön délután három órakor lesz. A béke delegátusok tegnapi ülése után a bolgár delegátusok a hozzájuk intézett kérdésekre azt válaszolták, hogy *a törökök a legjobb intencióból vannak áthatva*. A béke delegátusok tegnap elhatározták, hogy egyelőre magánjellegű üléseket tartanak, a titkárok és jegyzőkönyvvezetők bevonása nélkül. Az első ilyen ülés ma este lesz a bolgár delegátusok lakásán. — *Konstantinápoly*, szeptember 9. A sajtóiroda megtiltotta az itteni sajtónak, hogy a konferenciákról mást, mint hivatalos híreket adjon ki. Ugyancsak meg van tiltva a sajtónak a békekötés kérdéséről elmélkedni, mert a lapok a legutóbbi napokban heves polemikát folytattak a bolgárok ellen.

Szabályrendelettel rendezik Szegeden a zárórát.

— A főkapitány tervezete. —

(Saját tudósítónktól.) A kereskedővilágot most legjobban érdeklő kérdés, hogy miként fog intézkedni a város hatósága annak a miniszteri leiratnak érdekében, amely tudomására hozza a városnak, hogy a zárórátörvény rendelkezéseinek határain belül szabályrendelettel rendezheti a záróra kérdését. Ennek az ügynek elreiferálása a város tanácsa előtt, Somogyi Szilveszter dr. főkapitány hatáskörébe tartozik. A Délmagyarország eddig is nagy figyelemmel és kimerítően foglalkozott ezzel a nagy horderejű ügygyel és most, hogy a főkapitány megérkezett szabadságáról, munkatársunk fölkereste és megkérdezte, hogy miként fogja javasolni Szegedre vonatkozólag a záróra rendezését.

Somogyi Szilveszter dr. főkapitány kijelentette munkatársunk előtt, hogy *föltétlenül szükségesnek tartja* a záróra kérdésének szabályrendeleti uton való rendezését és kellő előtanulmányozás után szabályrendelet-tervezetet terjeszt ebben a kérdésben a közgyűlés elé.

A főkapitány úgy tervezi, hogy a törvény általános érvényű rendelkezésének figyelembe vételével meghallgatja a szegedi kereskedelmi és iparkamarát, a Szegedi Kereskedők Egyesületét, a Kereskedő Ifjak Egyesületét és mindazokat az egyesületeket és érdekköröket, amelyeket ennek a kérdésnek szabályozása érint. A főkapitány tervezetében a legmesszebbmenő figyelembe fogja részesíteni úgy a különböző természetű üzletek, mint az alkalmazottak érdekeit.

méltóságoddal, eleganciáddal . . . szépségeddel és . . .

— és ötezer márká évi jövedelemmel — vetette közbe röviden, gunyosan.

A hadnagy ajkába harapott. Ugyancsak kemény szavakat tartott vissza ezzel, melyeket föllázadt önérzete sugott. Aztán pár pillanat múlva halkan és egész nyugodtan szólt:

— Ha igazán szeretsz, ez nem lehet előtéd akadály.

— Szeretlek, de nagyon aggódom jövőnk miatt.

— Egy évvel ezelőtt nem is gondoltál reá, úgy bíztál bennem.

— Akkor még nem ismertem ennyire az életet.

A férfit mintha mellbelökték volna.

— Hogyan érted ezt?

— Egész egyszerűen kedves barátom. Mikor férjem feleségül vett engem, a kicsi külföldi leányt, kinek olyan kicsi hozományt és oly óriási igényei voltak, szívesen hozzámentem. Egy parvenühöz. Akkor nem volt más választásom. Azután jöttél te — megszerettelek azzal a szerelemmel, amelyről a költők énekelnek. De látod most, mikor már ennyire vagyunk, miattad is telve vagyok aggodalommal. Hiszen beláthatod.

Már régen nem tartották egymást átölelve. Az első csipős szavak után a férfi írszálához ment, a nő leült a kicsi pamlag sarkába. Az íróasztalon feküdt a hadnagy apjának ma érkezett levele. „Mi mindent fölládoztunk érted! . . . És továbbra is szívesen hozunk áldozatot — boldogságodért!” A férfi tudta, hogy szüleinek eme kijelentése, egy a minden kényelemtől, jólétől való lemondással. És ő erre eddig nem is gondolt. Ekkor valami megrendült lelkében . . . Píuj!

— Igazad van Lia, — szólt halkan és úgy tűnt föl önmagának is, mintha szava messze távolból hallatszana. — Igazad van.

A nő meglepődve nézett föl. Ilyen könnyen lemondana róla? . . . Ő . . . ? És a másik a két kézzel szórja neki a pénzt, az úgy küzd érte, mint az utszéli koldus! Természetesen — annak keze nem oly fehér és keskeny és nem disziti nemesi címeres pecsétgyűrű, mint ezét, aki tenyerébe hajtotta fejét. Amannak keze a munkától durva, csontos és az erek rajta vastagok, szürkek . . . és a gyémánt úgy ragyog rajta, mint a hazugság. Megrázkódott. De mit törődik vele . . . Hiszen mindene van, amit kívánhat. Ékszer, ruha és mindenütt az első hely . . . emellett pedig egyszerű kis hadnagyné, a kire azonfelül még ferdén is néznek . . . elvált asszony . . . A férje elégszer eléje tárja ezt . . . naponta elégszer . . .

— Aztán meg tudod a gyermekek miatt is — szólt az asszony tompán, tétozva. Ebben a nagy csöndben, mely betöltötte a kis hadnagy szobáját, szinte félve sugta bele a szót.

Aztán elhagyta egy bérautón a házat, hogy visszatérjen a pompás villájába, amely férjének tulajdona.

Éjfél . . . Hans Arthur von Renhof hadnagy összehajította a levelet, amit ma reggel az apja küldött neki. Aztán újra szétbontotta és megcsókolta az aláírást. Vége . . . Másként nem cselekedhetik. Hogy holnap újra találkozzék vele reggel, mikor kilovagol, vagy este az Operában és megcsókolja kezét, mint idegennek? Azután a boldogság után? Áthelyeztesse magát? Mit használja. Az emlékezés mindenütt halálba kergetné . . . Elővette a fegyvertokot. Nem remegett a keze. Ebben a percben kopogtatás nélkül rohant be hű szolgálja.

— Hadnagy urnak jelentem alássan, riadót fujtak!

Akkor meglátta ura kezében a pisztolyt. Szegénynek megállt a szívére. És hogy nézett ki a hadnagy — mint a fal, oly sápadt . . . És délután az a hölgylátogató, aki

arra szokott sétálni, amerre gazdája lovagolt . . . Egyszere megértett mindent.

— Riadó — hadnagy ur!

Künn óriási zaj. Kitört volna a háború? Vagy csupán az ezredes szeszélye . . . Mind egy, ő elsősorban katona . . .

Mikor hazalovagoltak, már hajnalodott. Az egész uton csak arra gondolt, ami ezután való élete lesz, a lemondás . . .

A hadnagy úgy érezte, mintha erős kötelék szakadt volna le szeméről. Mintha a riadó egyedül neki szólt volna . . .

Szolgája az ajtóban várta és szőke markáns arcán könny hullott alá.

— Hála Isten hadnagy ur, hogy itthon van, — köszöntötte sirva.

— Ejnye Hecht, katonaszokás ez?

— Szokás ide, szokás oda hadnagy ur — otthon haldoklik az apám, az anyám is nagyon gyöngé és én vagyok hét gyerekük közül az utolsó . . .

Bevezette a lovat az istállóba s a hadnagy hallotta, hogy zokog a szegény fickó.

Őt azonban a riadó az életre hívta vissza. Bement szobájába és föltárta az ablakokat, hogy kiülje az erős, kábitó parfümilla-tot . . . Otthon az édesapja és édesanyja és ő az egyetlen gyermekük . . .

Elrakta fegyverét. Most ismét nyitva az élet kapuja és ő át akart rajta menni, hogy bezárja maga mögött. De már nem. Élni akar, hogy mindig készen találja a riadó . . . ! A mennykőbe is . . . Mint becsületes fickó a haza zászlója alatt akar meghalni . . . Persze a szíve az még mérhetetlenül fáj . . . Egy gölyő könnyen segíthetne rajta.

De messze innen, közel az orosz határhoz, két öreg szempár talán megérezve valamit, nyugtalanul virraszt . . . Aludjanak békén. Ő bátor lesz és erős s ha nagyon fog fájni a szíve, hadd fájjon. Közel a háború, a szép halál!